

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

L'acord de La Haia

En el número 79 de L'OPINIO pronosticàvem el triomf de la tesi de l'anglès Snowden. Els fets ens han donat la raó, perquè la concessió del 83 per cent de les reivindicacions sostingudes pel Ministre treballista es deu encara a la transacció. Si Snowden hagués volgut, li haurien donat el 100 per 100.

Tota la premsa francesa i la francòfila ha fet veure que Anglaterra lluitava per unes quantes lliures esterlines, prescindint de la pau mundial i de les conveniències internacionals. Així creuen poder combatre el socialisme de Mac Donald.

Cal no deixar-se enganyar per aquestes afirmacions errònies. El Govern de Londres ha sabut defensar els interessos de tots els contribuents britànics, més carregats que els de cap altre país pels impostos nascuts de les despeses de la gran guerra. Els dirigents francesos i especialment els italians, sota el pretext de sofriments no superiors als dels anglesos, s'havien atorgat en el Pla Young un tracte de favor. Snowden els ha obligats a desprendre-se'n d'una part en benefici

dels treballadors del seu país, sobre els múscles dels quals pesen sobretot les mesures fiscals. Es clar que també se n'aprofitaran les classes burgeses i per això aclamen el Ministre, però no podia ésser d'altra manera.

Snowden no ha volgut consentir que l'ajut donat a Itàlia en els moments crítics de Caporetto es convertís encara per a ella en un joc d'avantatge, i ha fet bé. El socialisme internacional no ha patit d'aquest punt de vista malgrat les manifestacions de Blum en pro de França.

A fi de comptes, els cabals que en concepte d'indemnització entren en els països suposadament perjudicats, no aprofitaran gaire als respectius proletariats. Ni el Duce ni Poincaré no s'han distingit fins ara per la seva política treballista i, mal per mal, és millor que el diner alemany l'administri Mac Donald.

Si davant de Snowden hi hagués hagut Blum o l'honorable Turati o qualsevol liberal, potser les paraules angleses no haurien assolit l'agror de les adreçades a Chéron. Quan els obrers francesos i italians ho entenguin tots així hi trobaran el compte. Mentrestant, cal organitzar-se i treballar per guanyar-ho. El què es debatia a La Haia no eren diners solament sinó, abans que tot, principis.

COM TRACTA ELS TREBALLADORS LA TERCERA REPUBLICA

(Els diaris). "Després del 1.er d'agost certs obrers estrangers són expulsats."

Motiu: Havien reclamat un augment de cinc sous per hora.

de la República. Tot plegat coses que estabilitzen el govern liberal a Mèxic per una sèrie d'anys i que assegurin que aquest govern estigui regentat pel Partido Nacional Revolucionario, és a dir pel callisme.

Després d'aquest ràpid balanç de la situació política de Mèxic he pensat que havia arribat l'hora de trencar el silenci. I jo que m'he caracteritzat en la defensa del callisme, del grup que s'atorga la representació de la Revolució Mexicana, per creure'l l'únic que podia lluitar contra la reacció de les últimes formes del porfirisme, avui que el grup està estabilitzat, que governarà Mèxic, crec que ja no necessita de la nostra benivolència i que és arribada l'hora de combatre'l i presentar-lo tal com és als ulls dels nostres.

De fa molt temps, des de la caiguda de Carranza, els governs liberals de Mèxic han procurat atreure's, amb llur benivolència, les simpaties del socialistes mexicans i dels agraristes. Es a dir de totes les forces socialment extremes del país. Era una mena de front únic contra la reacció. El mateix Calles es deia socialista. Tots els liberals eren socialitzants i, horroritzats, us haurien refutat que el seu liberalisme tingués res a veure amb el manxesterisme. Però, el programa positiu, socialment, d'aquests senyors? Cap; eren amics dels obrers i dels pagesos, com si diguéssim membres de l'Associació Protectora dels Animals i de les Plantes, i es deixaven anar a la deriva de les circumstàncies.

Ara, tot just el govern liberal mexicà s'ha consolidat i en consolidar-se ha tin-

(Acaba a la pàg. 6.)

El govern liberal s'ha consolidat a Mèxic

per ABELARD TONA

Fa temps que no escric res, trencant la meua habitud, sobre Mèxic. Ha estat un repòs necessari i saludable; calia romandre un quant temps a l'espectativa davant la política mexicana, i reflexionar. En aquest temps s'han produït a Mèxic una sèrie de fets remarcables que bé s'ho valen. Faig referència a les conseqüències de l'assassinat d'Alvar Obregon. A la pugna que s'entaulà entre obregonistes i laboristes, de la qual la C. R. O. M. en sortí una mica malparada, i que accentuà el disgust i les divergències que regnaven en les interioritats de l'organització. (El resultat de la pugna laborista-obregonista ha estat el notable creixement del partit comunista mexicà.) Em refereixo també al missatge del general Calles en deixar la presidència; a la creació del Partido Nacional Revolucionario; a la retirada del general Ca-

lles a la vida privada; al govern Portes Gil, coses, que en conjunt, anuncien que Mèxic entra pels camins de la democràcia, per bé que la pròxima lluita electoral, democràticament, no sigui una cosa perfecta, ni solament passadora. Però això no és culpa de cap grup, ni de cap home determinat, sinó de l'estat social de Mèxic; i ha de passar molt de temps encara perquè Mèxic sigui una veritable democràcia. Mèxic és un país liberal que va a la democràcia, una democràcia encara no, perquè la gran massa dels seus habitants està mancada de l'esperit cívic necessari per formar una veritable democràcia. També faig referència al desenllaç de l'últim intent militar, a la solució, sigui quina sigui, del cas religiós i al triomf segur del candidat del Partido Nacional Revolucionario, senyor Ortiz Rubio, a la Presidència